

Molnár Bernadett: Farsang

Felveszem az álarcot:

„Kész vagyok.”

Mutatom a világnak:

„Jól vagyok.”

Kérdezik: „Hogy vagy?”

„Megvagyok.”

Felületes kérdések,

Hazug válaszok.

Világ! Mi bajod?!

Üvöltök belül, csöndesen.

Változásra képtelen.

Reggel, amint kilépsz az ajtón,
a maszk felkerül, és elnyom.

Felületes boldogság.

Lélekcsonkaság.

Egy arcra fagyott mosoly,

Megtévesztő, elemésztő bolondság.

Erőtlenül komoly.

A farsang itt van,

s a bál áll.

Egy zavart pillanat,

s leveted maszkodat.

Furcsán néznek

„Ez a valódi éned?”

Zavarba ejtőn kérdezgetnek,

Válaszolni képtelen.

Elemésztő félelem;

Értetlen arcokkal körülölelten.

Meg nem értett szabadság,
nevetés, egyedüllét, magány.

Éjszaka, éberem forgolódva,

Telik a sok lassú óra.

Visszajön lopózdva;

S reggel, amint kilépsz az ajtón,
a maszk felkerül, és elnyom.

Mert a farsang itt van,

s a bál áll.

Érthetetlen maszk-kórság,

De játszik az egész világ.